

Iubirea de țară devenită crez, la autorul Virgil Ciucă, supraviețuiește într-o mare de îngrijorare pe care iar și iar o dorește auzită pentru pace, reîntregire, bunăstare, unire, într-un cuvânt, pentru bine. Încercările vieții pe drumul său, simbolurile existenței umane, cu o expresivitate crudă îi aduce frământări de fiecare zi. În poezia Îndemnul lui Cuza pag. 39, afirmă

Nu rugându-ne la stele,

De pe steaguri mercenare,

Cu soldați ce dorm sub ele,

Clădim România Mare.

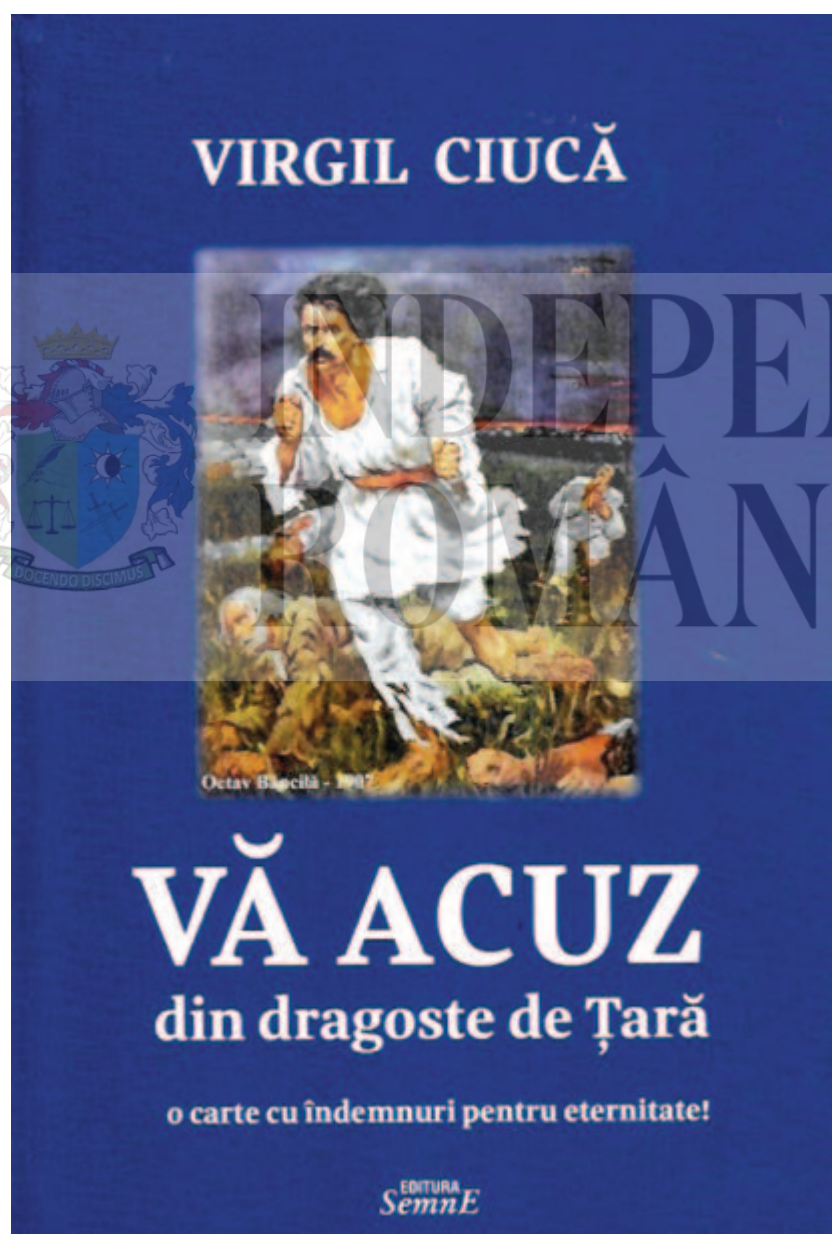
Indiferent de locul în care se află, gândul și inima sunt acasă, aici în România,

Rămas fără Dumnezeu,

Pân și cerul pare greu...

Poate că la primăvară,

Voi călători spre Țară.

*Independența
prin Cultură*

Cuza, Luceafărul, brazii verzi, reflecțiile despre neamul nebun și trădarea generalilor, acuzații și dorințe, sunt frământări motivate de furtuni și fantome, în tăcerea zăpezilor gândite în serile singurătății când îndrăznește să întrevadă pedeapsa divină.

Dar și atunci mai are o rază de frumos, ca o ușoară licărire- gândul la eternitate în serile cu lună plină, aduc de undeva, o melodie cu miros de iasomie(poezia Serile singurătății, pag. 55). Notă

tristă, frământări motivate de exemple de umilință și trădare, aduc un strigăt de disperare-mai degrabă un îndemn românilor

Nu te ruga la sfinții inventați,

Și nu te teme de divinitate,

Recheamă-n țară verii exilați,

Să apere neam și stabilitate.

Nu numai pentru curaj și măiestria scriitoricească, ci și pentru ceea ce purtați în suflet, vă admir cu toată sinceritatea dle. Virgil Ciucă! Vă ofer o strofă din poezia mea, Țării mele

.....

O Românie este-n astă lume,

Într-un simbol de-albastru

Voroneț,

E strămoșescul imn în astă glie,

La care mă închin și îl cinstesc!

Doina Bârcă

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*